

Sreda, 3. septembar 2003.
Svedok B-174
Svedok Mustafa Hrustanović
Otvorena sednica
Optuženi je pristupio Sudu
Početak u 12.38 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite.

(privatna sednica)

TUŽILAC BAJBLS: Časni Sude, pre nego što svedok pročita svečanu izjavu, želim samo da spomenem jednu stvar. Revidirane liste svedoka koje smo vam dostavili juče na statusnoj konferenciji nisu baš najbolje i to zbog nekoliko stvari. Ne samo zbog načina kopiranja već i treći deo dokumenta takođe treba da bude ažuriran, pa ćemo to pokušati da sutra revidiramo i dostavimo malo korisniji dokument. Zato vas sada o tome obavestavam, da se ne koristite ovim drugim dokumentom.

SUDIJA MEJ: U redu, molim svedoka da pročita svečanu izjavu.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ: Svečano izjavljujem da ću govoriti istinu, cjelu istinu i ništa osim istine.

SUDIJA MEJ: Izvolite, sedite. Izvolite, gospođu Bajbls (Bibles).

GLAVNO ISPITIVANJE: TUŽILAC BAJBLS

TUŽILAC BAJBLS – PITANJE: Recite nam, molim vas, vaše ime i prezime.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Hrustanović Mustafa.

TUŽILAC BAJBLS – PITANJE: Da li ste se u ponedeljak sastali sa jednim pripadnikom Sekretarijata (Registry) i pred njim potvrdili dve izjave koje ste nam dali u vezi sa događajima u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAJBLS – PITANJE: Jedna od tih izjava nosi datum 7. oktobar 1994., a druga 12. novembar 1999. godine. Da li je to tačno?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAJBLS – PITANJE: Molim da se svedoku pokažu izjave. Recite nam da li su to dokumenti koje ste vi potvrdili pred predstavnikom Sekretarijata?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

TUŽILAC BAJBLS: Časni Sude, molim da se ovaj paket po Pravilu 92bis uvrsti u spis.

SUDIJA MEJ: U redu, molim sledeći dokazni broj.

sekretar: Dokazni predmet broj P 530.

TUŽILAC BAJBLS: Časni Sude, gospodin Hrustanović je dugo vremena živeo u Bijeljini. Pre preuzimanja vlasti u Bijeljini radio je kao finansijski direktor u jednoj velikoj firmi u Bijeljini. Njegov iskaz ulazi u spis putem Pravila 92bis i pokriva nekoliko važnih tema iz optužnice u vezi Bijeljine. Kada je reč o preuzimanju vlasti u Bijeljini, on i drugi ljudi u Bijeljini čuli su da su Arkan i njegovi ljudi u blizini Bijeljine, u selu Popovi na Drini. Uveče 31. marta 1992. godine probudila ga je pucnjava. Ta pucnjava zatim se sa prekidima čula tokom sledeća tri ili četiri dana. U to vreme muslimansko stanovništvo grada nije moglo da izlazi iz svojih kuća. Putem telefonskih razgovora sa rođacima i prijateljima u celoj opštini gospodin Hrustanović saznao je da je počeo rat. U medijima je saznao da je više od 40 ljudi poginulo. Tokom dana dok je trajala pucnjava jedan naoružani Srbin išao je i kontrolisao njegovo susedstvo. Njegovo ime bilo je Goran Jelisić. To je isti Goran Jelisić koji je već osuđen na ovom Sudu. On je ljudima u njegovoj četvrti rekao da ostanu u svojim kućama. Nakon preuzimanja vlasti i dalje su na snazi bila ograničenja kretanja za muslimanske stanovnike opštine. Uniformisani Srbi patrolirali su ulicama, zaustavljali nesrbe i proveravali njihove dokumente. Gospodin Hrustanović video je da su mnogi izlozi i radnje koje su pripadale Bošnjacima razbijeni. Isto tako, jedan Srbin, prijatelj, rekao mu je da se njegovo ime nalazilo na popisu za pogubljenje, ali da je on to ime uklonio sa tog popisa.

Tokom nekog vremena nesrbi su masovno otpušteni sa posla, a na njihova mesta dolazili su Srbi. Na kraju su u Bijeljini ostali samo oni nesrbi koji se nisu mogli zameniti, a i oni su bili pod strogim nadzorom. Kada je reč o uništenju nepravoslavnih verskih objekata, ovaj svedok u svojoj izjavi opisuje da je došlo do velikog razaranja nepravoslavnih verskih objekata. Džamije u toj opštini su uništene, a unutrašnjost katoličke crkve desekrirana. Kada je reč o prisilnom radu, gospodin Hrustanović pritvoren je 10. avgusta 1993. godine. Bio je prisiljen da kopa rovove i pravi utvrđenja na linijama fronta za Vojsku Republike Srpske. To je bilo na jednoj lokaciji odmah nakon što je Vojska Republike Srpske potisnula bosansku armiju od Brčkog. Pritvorenicima je rečeno da potraže utočište u bombardovanim kućama u tom području. Tamo su živeli bez krova nad glavom, bez higijenskih objekata i bez tekuće vode. Jedina hrana koju su jeli su bili ostatci hrane od srpskih vojnika. Jedan Musliman iz Bijeljine, Suljo Osmanović, poginuo je kada je granata pogodila mesto na kome je on kopao rov. Tu grupu pritvorenika zatim su odveli natrag u Bijeljinu, odvezli ih u sedište MUP-a gde su morali da se registruju pre nego što su ih pustili 4. septembra 1993. godine. I konačno, gospodin Hrustanović je bio prisiljen da napusti opštinu 1994. godine. Počelo je tako što je pozvan u kancelariju Vojkana Đurkovića. On je nosio uniformu JNA i zastašivao gospodina Hrustanovića. Zastašivanje je kulminiralo naredjenjem da će on morati da napuste opštinu i da je mogao sam da odluči da li će otići niz Drinu ili sam poći u Tuzlu. Gospodin Hrustanović je jasno stavio do znanja da ne želi da napusti Bijeljinu. Tokom sledećih nekoliko dana svedoka su zastrašivali i pretukli ljudi Vojkana Đurkovića. 27. avgusta gospodina Hrustanovića i njegovu porodicu pritvorili su i zajedno sa drugim Muslimanima u kamionu za stoku odveli prema Tuzli. Držali su ih preko noći i pretraživali na ponižavajući način. Na kraju je ta grupa ljudi bila prisiljena da preko ničije zemlje peške pređe na teritoriju pod kontrolom bosanskih vlasti.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Miloševiću.

UNAKRSNO ISPITIVANJE: OPTUŽENI MILOŠEVIĆ

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gospodine Hrustanoviću, u paragrafu vaše izjave navodite kako se život u Bijeljini počeo da menja posle smrti predsednika Tita, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To su osamdesete godine, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi tvrdite kako je tada došlo do društvenih promena, ali da su to mogli da primete samo oni koji su bili dovoljno osetljivi. Jeste tako izjavili?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U istom tom paragrafu, u istom kontekstu govorite kako su Bošnjaci tada bili potiskivani iz društvenih, političkih i ekonomskih, kako vi kažete polja rada, ali da mnogo Bošnjaci nisu primetili šta se događa, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A onda kažete kako su se te promene ogledale u neisplaćivanju plata radnicima, kako su održavani štrajkovi i tako dalje?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li vi to govorite o ekonomskim i socijalnim problemima?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Bilo je tu još stvari mimo socijalnih i ekonomskih problema.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, recite mi da li su samo Muslimani štrajkovali i bili neisplaćivani na vreme, bilo problema s platama ili se ekonomska i socijalna kriza tih kroz godina odrazila na sve radnike, bez obzira na njihovu nacionalnu pripadnost?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Zavisi sve kakva je struktura bila u kojoj firmi. Ali nije bilo pitanje samo socijalni i ekonomski problemi, nego su Bošnjaci potiskivani sa posla, sa visokih položaja i dovođeni su Srbi, a to je sve išlo preko organizacija Saveza komunista, utvrđivani su, Bošnjacima je utvrđivana neka nepodobnost da bi ih što lakše skinuli sa položaja, a doveli Srbe. Tako da smo u tom periodu, u toj munjevitoj brzini smjene Bošnjaka i postavljanja Srba imali uskoro za predsednika opštine Srbina, za predsednika Opštinskog komiteta Saveza komunista Srbina, za načelnika MUP-a Srbina, za komandanta garnizona Srbina, za direktora "Žitoprometa" Srbina,

za direktora medicinskog centra Srbina, da me pitate u kojoj je firmi, osim moje, ostao Bošnjak na čelu te firme, ja vam ne bi znao odgovoriti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam vas pitao u vezi vaših navoda u paragrafu 7, da su se promene ogledale u neisplaćivanju plata radnicima, o štrajkovima i tako dalje. Dakle, da li su samo Muslimani imali te probleme, štrajkovali, bili neisplaćivani na vreme ili se ekonomska i socijalna kriza odnosila na sve?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pretežno se štrajkovalo u radnim organizacijama sa većim brojem zaposlenih Bošnjaka. To je "Zenit", fabrika žice "Zenit". Uglavnom u tim radnim organizacijama s obzirom da smo bili vezani puno za beogradsku privredu. Izvozili smo, na primjer, "Zenit" je bio vezan 100 posto, ovaj, izvezio je obuču za Sovjetski Savez (Soviet Union). Preko "Centrotekstila" smo teško dolazili do naplate, pa je i to jedan od znakova da se Bošnjaci, da se firmama gdje su Bošnjaci više zapošljeni teže isplaćavalo ono što je izveženo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, ekonomska kriza je bila samo svađana na teret Muslimana, a Srbi je nisu osećali. To hoćete da kažete?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, nešto tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Vrlo dobro. Da idemo dalje. Gospodine Mej (May), u vezi sa ovim događajima u Bijeljini je već bilo više svedoka i sobzirom da je ovaj po 92bis ja neću ponavljati te događaje, jer smo ovde izneli mnogo, mnogo toga o samim događajima. Ako bi njih ponavljao onda ne bih mogao da potrošim vremena na njegovu izjavu. Zato se tim događajima neću ...

SUDIJA MEJ: U redu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Baviti, pogotovu što ga ...

SUDIJA MEJ: Ja bih rekao još sledeće. Ako vi budete na takav način radili i sa drugim svedocima, na način na koji mislite da radite sa ovim svedokom, mi ćemo shvatiti kakav je vaš stav i mi u svakom slučaju ohrabrujemo bilo koju meru koja pomaže da se uštedi vreme.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, ja sam prisiljen da vreme štedim zbog toga što je meni za 92bis jedan sat. Gospodine Hrustanoviću, u paragrafu 10 kažete kako ste 31. marta 1992. godine oko 21.00 začuli nekakvu pucnjavu i da ste pozvali telefonom vašu snaju u Janji, a ona vam je rekla kako je počeo rat?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A onda ste zvali još neke prijatelje i kako niko nije znao šta se događa, rekli su vam kako su neki ljudi već pobijeni, jeste li tako izjavili?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, najpre mi recite šta vam je snaja rekla. Da li je rat počeo u Bijeljini ili u Janji? Gde se u stvari pucalo?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Rekla mi je da je počeo rat u Bijeljini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko je Janja od Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: 11 do 12 kilometara.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U Janji se ništa nije događalo, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: U to vrijeme ništa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A tvrdite da niko od vaših prijatelja nije znao šta se događa. Kako su onda znali da su neki ljudi ubijeni?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam prvo zvao Janju.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Gde se ništa nije događalo.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: U Janji se ništa nije događalo, ali su ušli preko veza i onda su znali da, jer se pucnjava čula. Ja je nisam čuo, jer sam u to vrijeme bio ležao, spavao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete da ste začuli pucnjavu, u paragrafu 10. Sad kažete da niste čuli. Jeste čuli ili niste?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, čuo sam je tek na kraju i onda je to bio jedan opšti haos, metež. Skočio sam da vidim šta je i kako je i onda zvao sam Janju i oni su mi odgovorili. Zvao sam još neke, ovaj, iz Bijeljine i onda je sve to rekla-kazala, ne zna se, uglavnom puca. To je treštalo, treštalo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, recite mi koji su to ljudi u Bijeljini ili okolini bili ubijeni noću 31. marta 1992. godine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisu, nisu nabrojani, samo su čuli da su neki ljudi ubijeni. Tek drugog dana smo mogli preko sredstava informisanja čuti da je ubijeno, jedan, dva, tri, četiri, pet, šest i negdje preko 40 i tada je nastala informativna blokada za nas.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete za nas. Na koga mislite? Za stanovnike Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Za stanovnike Bijeljine upravo. Jer je tada treći, četvrti, peti dan repetitor na Stolicama na Majevici, ovaj, okrenut i nismo imali uopšte prenosa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, da li znate koliko je ljudi ubijeno?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mislite ukupno ili ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, da u Bijeljini. Da li znate?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Manipuliše se sa nekim podatkom oko 600 stanovnika da je ubijeno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Rekli ste manipuliše se.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Špekuliše se.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da. A koji su to ljudi ubijeni?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Neka imena mogu da nabrojim, ali sigurno sa tog tolikog spiska ne mogu nabrojiti, to su kompletne familije nestale.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ko ih je ubio i gde?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ubili su ih mahom arkanovci i garde i ljudi iz garde kapetana Dragana, četnici vojvode Mile Blagića. Oni su ustvari 31. marta ušli u Bijeljino.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, to se razlikuje od iskaza drugih svedoka, ali to ćemo ostaviti za neku drugu priliku. Vi kažete u paragrafu 11 kako ste bili jako pažljivi preko telefona, jer ste čuli kako se telefoni prisluškuju.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da, svi su bili izmješani i nije se više znalo ko s kim razgovara, a rijetko je se moglo da, da se pronađe pravi koga si zvao ili da se odazove ili tako nešto.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, to je verovatno onda bio neki kvar u telefonskoj centrali. Šta bi... Kako možete da objasnite zašto bi neko prisluškivao vaš telefon?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mislim da je to već bilo namjerno i organizovano napravljeno. To nikakav kvar nije bio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, gospodine Hrustanoviću, šta ste vi onda bili, na kojoj ste funkciji bili tada?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Bio sam član poslovnog odbora za finansijska pitanja u industriji obuće i HTZ opreme "Zenit".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, znači bili ste jedan od direktora u preduzeću "Zenit" ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste i zamjenik ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koji je proizvodio obuću?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: I zamjenik generalnog direktora.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. I šta bi mogao da bude razlog da vama neko prisluškuje telefon? Kakve tajne da otkriju?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Linije su bile sve, ovaj, pomješane i ko je koga priliškivao, ko nije, ja to, ja to ne znam, ali pretpostavljam da su neki ljudi prisluškivani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi pretpostavljate da se neki, da su neki ljudi prisluškivani i u te ubrajate i sebe, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Tako nešto.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, je l' vi hoćete da kažete da su vam Srbi prisluškivali telefone?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Oni koji su napravili onaj metež po Bijeljini sigurno da su , ovaj, prisluškivali. A to su bili Srbi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a recite mi, molim vas, kako su to oni izvodili? Jesu li samo Srbi radili tada u, 'ajmo da kažemo, u policiji u Bijeljini, u centru javne bezbednosti ili u pošti, na primer? Jesu li samo Srbi radili tamo ili su radili i Srbi i Muslimani?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Radili su i jedni i drugi, ali kada su ušli ovi koje sam nabrojao, preuzeli su sve funkcije tako da u potisnuli sve Bošnjake-Muslimane.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, vi kažete da su Bošnjaci-Muslimani još ranije svi posmenjivani i to posle Titove smrti, 1980. godine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nije tako rečeno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To sam vas pitao na početku. Da su se stvari promenile i da su Muslimani bili potiskivani, smenjivani, da je sekretar Komiteta saveza komunista bio Srbin, da je i tako dalje ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Više nemam šta da dodam ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U ovim događajima nije bilo Saveza komunista?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne, ne niste dobro pročitali onda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ne, ja sam slušao ovo što vi sad kažete, a ne samo što sam pročitao.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja nisam tako rekao.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam vas čuo, a nadam se i svi drugi kako ste objašnjavali kako je sekretar Opštinskog komiteta ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Saveza komunista bio Srbin.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste, ali u pošti su ostali normalno ljudi da rade, ne samo Srbi nego i Muslimani, ali tog 31. marta i ta tri, četiri, pet dana, koji su, šta je se dešavalo u Bijeljini, preuzete sve pozicije, uspostavljene straže. To je uspostavio Arkan, Kapetan Dragan, tako da nije bilo nikog od Muslimana i oni su mogli sa linijama da rade šta god žele i da prisluškuju i koga su. Uvijek su imali nekog od mještana koji im je bio pri pomoći.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ja sam ovde imao neki drugi podatak, koji su i drugi svjedoci potvrdili, da to nije bio nikakav Kapetan Dragan nego nekakva srpska garda koju je vodio Mauzer, inače građanin Bijeljine.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mauzer je se samo njima pridružio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, molim vas, vi kažete da je pucnjava trajala naredna tri, četiri dana i da ste preko medija obavješteni da ostanete kod kuća, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da, i onda su, svaka je ulica imala svoga povjerenika pa između ostalog i oni su nas, ovaj, upozoravali da ne izlazimo, da ostajemo kod kuće. Između ostalog, primjer je Jelisić Dragan koji je pokrivao to područje, inače smo komšije, ovaj, dolazio je kod jednog prijatelja koji je bio, čija je kuća bila neposredno kod moje. Ovaj, ja sam bio izašao iz kuće, kaže: "Ne, ne, vratite se u kuću," i tako nešto.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi, vi kažete kako ste preko medija saznali kako je četrdesetak ljudi ubijeno, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koji su mediji o tome izveštavali?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: To je samo bijeljinska televizija, mislim da je to išlo preko sarajevske, sarajevske televizije i poslje je i ona prekinuta. Naknadno smo čuli da koje sve nestao. Tu su čitave familije zatrte. Ovaj, ubijani su u centru grada...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, to smo imali prilike sve da vidimo ovde i to se veoma mnogo razlikuje od drugih iskaza. Vi o tome ne govorite u svom iskazu, pa se neću na tome zadržavati. Recite mi, molim vas, u vezi sa ovim što tvrdite u paragrafu 14. Kažete kako su vojno sposobni

Bošnjaci 1992. godine dobili pozive da se jave u Vojsku Republike Srpske, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Najpre, najpre na mobilizaciju da se jave. Kada je objavljena opšta mobilizacija, mi Muslimani smo smatrali da se to ne odnosi na nas, međutim za kratko vrijeme, ovaj, svi su Muslimani posebno pozvani u, u Novo Selo na tu mobilizaciju. Ja se nisam odazvao, ali su se mnogi odazvali. I posle su, ovaj koji su se odazvali počeli dobivati pozive i slati su na liniju. Mi smo bili, koji se nismo javili na mobilizaciju, sasvim drugačije tretirani. Mi smo slati po tim radnim obavezama, kako ih ja nazivam, robijama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je li tačno da je to važno i za Srbe i za Muslimane? Oni koji su u vojsci nemaju radnu obavezu, oni koji nisu u vojsci imaju radnu obavezu.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Niko od Srba nije imao radnu obavezu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a koliko je Muslimana bilo u Vojsci Republike Srpske iz Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam tačan broj, ali bilo je dosta. I mahom su slati, ovaj, u Pelagićevo i u Posavinu. Nisu ih slali na Majevicu i Teočak iz razloga što gore imaju puno prijatelja. Porodičnio su vezani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, to gde su ih slali da ne ulazimo u to, dakle, ti Muslimani koji su bili u Vojsci Republike Srpske oni su isto tako bili naoružani, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Vjerovatno da su imali naoružanje.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zna li nekoga od oficira Muslimana koji su komandovali nekom jedinicom Vojske Republike Srpske iz Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Zna dem dvojicu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite ko su oni?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Halilović Pašaga i Jahić Mujica.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' Pašaga Halilović bio komandant brigade?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da li je brigade bio, ali neke formacije veće jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A on je Musliman, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koliko je još bilo Muslimana u tim jedinicama? Jesu bile hiljade, stotine, koliko?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne bi vam znao to reći koliko je bilo, ali je bilo dosta Muslimana koji su išli na linije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi ovaj drugi koga ste pomenuli, šta je on bio?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Isto nosio je neki čin, formaciju nije imao, ali je bio angažovan.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Takođe Musliman, takođe u Vojsci Republike Srpske?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Takođe oficir Vojske Republike Rrpske.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da, da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi se niste, koliko razumem iz ovoga što ste ovde rekli, odazvali pozivu na mobilizaciju ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisam zato ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da, izvolite?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Zato sam tretiran drugačije. Zato su me odvodili da kopam rovove, tranšeje i sve ono što slijedi, što se zove utvrđivanje linija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, gospodine Hrustanoviću, da li vas je zbog toga što se niste javili na, na mobilizaciju neko uhapsio?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Postojala je mogućnost, ali sam, ovaj, izbjegavao tako nešto, jer nisam imao nikakvih papira uza se kojima bih mogao da dokažem da mogu slobodno da šetam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete da ste išli na radnu obavezu, prema tome, svako vas je mogao videti i niste mogli nikoga da izbegnete ako je neko želeo da vas vidi, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: To mi je pitanje malo nejasno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete izbegavali ste da budete uhapšeni, a išli ste na radnu obavezu ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Dobro.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Zajedno s drugima. Znači, niste se nigde skrivali?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne, bio sam kući i kući mi je došao poziv da se 10. avgusta 1993. godine javim, ovaj, u dvorište škole "Fadih Jahić Španac" koja se nalazi iza SUP-a, MUP-a, kako hoćete i tada su nas pokupili 47, 30 iz Janje i 17 iz Bijeljine i odvezli nas prema, prema Brčkom.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, to je to što su vas odvezli na rad, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi ste naveli u stvari u paragrafu 15 kako ste petog dana od kad je to počelo sa svojim komšijom prvi put izašli na ulicu da biste videli šta se dešava.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da, jesmo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, tek petog dana ste došli do nekih saznanja šta se dešava?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, neke detalje smo tek tada čuli.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da. A onda su vas neki uniformisani Srbi vratili da se vratite u kuće jer na ulici nije bezbedno, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da. Tada smo, tek posle smo saznali kako je to, kako je naš taj izlazak bio veoma opasan. Mogli smo biti ubijeni.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ovi Srbi što su vas vratili u kuće, vratili su vas da bi vi izbegli da budete izloženi nekoj puščanoj ili bilo kakvoj vatri, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: To je komšija Jelisić, zvani Adolf, ovaj, on je tu imao prijatelja, tu neposredno i on nas je, on nas je, doduše, vratio, ali su još neki bili s njim, pa to kažem u množini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Jesu vas oni vratili, a pri tome vas nisu maltretirali ili na bilo kakav način vređali?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisu. Samo smo vraćeni da se zavučemo u jazbinu, u kuće i da je veoma opasno hodati i biti vani.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, gospodine Hrustanoviću, vi ste Musliman koji je praktično najveći deo svog radnog veka proveo na direktorskom mestu, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Upravo tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I tada kad su započeli događaji u Bijeljini, vi ste bili zamenik generalnog direktora?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, bili ste ugledan i poštovan član društva u opštini Bijeljina, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Upravo tako nešto.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Međutim, vi u paragrafu 22 svoje izjave, navodite kako je jedna od karakteristika srpske kampanje, u cilju zastrašivanja nesrpskog stanovništva, bila otpuštanje sa posla nesrba, je l' tako kažete?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Rekao sam tamo neki nezmjenljivi, ali sam i ja došao brzo, ovaj, na, na red, svi smo bili potisnuti. Inače, "Zenit" je bila teška, teška firma. Teška, teška, kuburili ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste ceo svoj radni vek proveli u Bijeljini na direktorskom mestu, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Proveo, proveo sam u nekoliko firmi i na direktorskim mjestima. Bio sam i u ugovornom preduzeću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: U Bijeljini. Bio sam u Medicinskom centru, isto u Bijeljini.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, koliko vidim, niko, niti je ko smenjivao, niti vas otpuštao, niti vas maltretirao na ulicama Bijeljine, čak i za vreme sukoba, iako vas je, kao uglednog građanina, svaki Srbin mogao prepoznati, je l' tako? Bili ste poznat čovek u Bijeljini.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, to je moj, to je moja lična zasluga, jer sam bio sa svima dobar. Nisam pravio, nisam zapravo nikome ili stao nekom na žulj da bi mogao doživiti nešto tako.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi molim vas, ovo što ste maločas uzgred pomenuli, kako su samo nezamenjivi nesrbi zadržavani na poslu, kako ste vi izjavili. Je l' to znači da su Srbi u Bijeljini bili selektivni u tome smislu, dakle, delili su Muslimane na zamenjive i nezamenjive?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Evo sad ću vam reći na što, kad sam to izjavio šta sam rekao. Na primjer, u "Zenitu", jedan tehnolog, on se ne može naći, njega nema. I svi oni koji su radili u tehnologiji, teško je bilo naći te ljude. I takvi ljudi su bili zadržani do momenta dok nisu ili obučeni drugi ili nađeni, dovedeni sa strane, ovaj i tada su i oni, mislio sam na te ljude, nezamenjivi, trenutno nezamenjivi, jer neko, ako nema električara, ostavljali su električara, ako nema tog tehnologa, ostavljali smo tog tehnologa. Uglavnom, na to nešto specifično što nisu mogli naći adekvatnu zamjenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Hoćete da kažete da nije bilo električara ili tehnologa koji su bili Srbi pa su zato Muslimani ostali na tim mestima?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ovo sam uzeo samo primjere električara.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, gospodine Hrustanoviću. Malo je čudno da samo zato Muslimani ostaju na mestima, a govorite i o njihovom velikom broju u Vojsci Republike Srpske u Bijeljini i o funkcionerima, odnosno, oficirima visokim u Vojsci Republike Srpske koji su bili Muslimani. Jesu i oni bili nezamenjivi?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne, oni su jednostavno pristali da budu lojalni Republici Srpskoj.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, je li ovaj Pašaga Halilović, koga ste pomenuli, pre toga bio direktor preduzeća u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste, direktor "Duvana".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, je li sada direktor?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Čim je za, čim je odradio svoje pre-
terjali su ga kao i mene preko, istim putem je l' ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Šta, on je oteran, znači, iz Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste, otjeran i sada se nalazi u Gra-
dačcu na, u Federaciji Bosne i Hercegovine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi ste 10. avgusta, kako piše u vašoj izja-
vi, pritvoreni i odvedeni u Omerbegovaču, pored Brčkog?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A objasnite mi, jeste vi uhapšeni ili je to
organizovan rad? Kad kažete pritvoreni, podrazumevam uhapšeni.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, ja ne znam kako se može to tre-
tirati, ali smo pokupljeni nas 47 i odvedeni i za mene je to robija bila.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je bilo kao da ste uhapšeni, to što
ste išli na rad.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je l' vas tamo neko maltretirao, tukao,
pretio oružjem ili bilo šta?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: A imali smo takvih neprijatnosti.
Imali smo takvih, neki su pretučeni, premlaćeni, bio je mladić jedan koga
su do, maltene do smrti, evo, boje lica su im bile kao ovo crnilo ovdje što
se vidi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, recite mi, molim vas, zar niste
vi rekli da su sukobi i kampanja protiv Muslimana započeli još ranije. Vi
kažete i 1991. godine je to bilo ovako u jeku, je l' tako? Kampanja protiv
Muslimana.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Kampanja da, ali sukoba nije, nije
bilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa dobro, kampanja, a vi ste bili ugled-
dan Musliman u Bijeljini. To nije sporno, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nije sporno, za mene.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, kako je to moguće, ne uklapa mi se u tu vašu izjavu da tek avgusta 1993. godine, Srbi nešto vas hapse ili tako, pored tolikog progona Muslimana koji traje već godinama pre toga?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Došli su drugi Srbi, više svi Srbi koji su bili domicilni su potisnuti. Oni se nisu ni primjećivali, nego su došli iz Krajine Krajišnici, iz Ilidže Ilidžanci, pa onda se nije moglo raspoznavati ko je šta u Bijeljini bio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi kažete da su vas tom prilikom Srbi zadužili da budete odgovorni za jednu manju grupu od desetak ljudi, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste. Kad smo došli u Omerbegovaču, u Brčko, onda su nas podjelili po grupama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Onda ste vi bili rukovodilac jedne od grupa, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste. I prvi put sam tada vidio, vidio ko je sa mnom. Do tada nisam, bio sam šokiran.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi šta vas je šokiralo?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, šokiralo me je to što su me odveli, ponizili su me. Odveli su me da kopam, ovaj, tranšeje, zemunice, da utvrđujem linije Vojsci Republike Srpske. To me je šokiralo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi da li vas je prilikom toga neko maltretirao, tukao, zlostavljao na bilo koji način?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mene lično nije, ali iz moje grupe jeste, jesu maltretirali upravo jednog ili dva, jedan je, između ostalog, poginuo. Piše tu, Suljo Osmanović.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, vi navodite u paragrafu 26 kako je tih dana dok ste bili na položajima poginuo Suljo Omeragić, ja sam ovde zapisao, verovatno vi tačno...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Osmanović, Osmanović.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Osmanović.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Osmanović, 20. avgusta 1993. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I dajte da to raščistimo. On je stradao od granate ispaljene sa muslimanskih položaja, jel' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, nije ga ubio niko tu od Srba koji su bili s vama.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ali ću vam i to objasniti kako. Smjele su se dešavale, postave, ovaj, svaki drugi dan, nekada treći dan, kako kada i obično kada se izvrši smjena, neko od onih balavaca iz Vojske Republike Srpske, ako mogu tako da kažem, pošto je Vojska Republike Srpske imala puno naoružanja, onda oni počnu pucat na položaje "Ljiljana", odnosno boraca Armije Republike Bosne i Hercegovine. I taman što je prestao, prestala pucnjava sa strane Vojske Republike Srpske, ovaj, udarila je granata, ovaj, sa strane "Ljiljana" i tada je ta granata udarila u jedno veliko stablo. Ovaj je bio na kopanju tranšeja i udario ga je tu negdje jedan geler i on je, normalno, dok su ga dovezli do saniteta, bio mrtav. Odvezli su ga, naime, u Beograd. Tako nam je bilo rečeno i da je bio živ. Tek kada smo se vratili kući onda su sestre koje je imao pitale, "gdje je Suljo" i tada su ga preko Crvenog krsta našli da je ukopan u Sremskoj Mitrovici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, umro je od povreda na putu prema bolnici, jel' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Vjerovatno, dok je ukopan u ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi, recite mi, on je znači teško ranjen, smrtno ranjen, moglo bi se reći u toku napada muslimanskih snaga na srpske položaje?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: To nisu bili nikakvi napadi, nego to su samo bili izazovi, provokacije. Ovi su pucali, pucali, pucali i oni su jednostavno uzvratili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, od vatre koju je ispaljivala muslimanska strana, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A tada je na tim položajima bilo i mnogo Srba, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Na ovoj srpskoj strani jeste, ali na, na onoj strani...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Naravno na muslimanskoj nije, ali tu je bilo mnogo Srba, pa prema tome, granata nije selektivno ubila Sulju Omeragića, nego je gađala na srpske položaje, a on je poginuo.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Na srpske položaje, on je poginuo. Mogli smo poginuti, ja i danas kad se sjetim tog događaja ne znam kako smo ostali svi živi, šest uniformisanih i nas četvorica koji smo kopali tranšeje, ali poginuo je samo on.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A i tih šest uniformisanih koje pominjete su takođe bili Muslimani, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisu, nego Srbi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Srbi, samo vas četvorica ste bili Muslimani, a šestorica Srbi na tom mestu.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Šestorica su bili vojnici republike, Vojske Republike Srpske, uniformisani, a mi smo bili radnici.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a recite mi, molim vas, vi ste se vratili odatle 4. septembra 1993. godine.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, proveli ste na položajima negde 23, 24 dana, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: 26 dana sve skupa.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: 26 dana. A niste bili ni hapšeni ni pritvarani, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Osim toga.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: U svojoj izjavi koju ste dali Ministarstvu unutrašnjih poslova Bosne i Hercegovine, u Tuzli, 7. oktobra 1994. godine naveli ste kako je vaš brat preminuo 20. maja 1993. godine, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vi kažete da je njegova supruga, prema toj vašoj izjavi, odmah zasnovala novu zajednicu sa drugim čovekom, Srbinom. Izvesnim Dragutinom Mačkovićem s koji je imala vezu i dok je vaš brat bio živ, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I vaša snaha je pred kraj 1993. godine otputovala za Francusku (France), a kažete da je ostao da živi taj Mačković tamo, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: I tada su počeli vaši problemi u vezi sa kućom jer on nije hteo da se iseli, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pa, nije razlog to bio, nego je bio razlog da sam ja trebao tu kuću da prepisem njemu, a kuća je moje vlasništvo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, molim vas, vi ste u taj sukob ušli ne na bilo kakvoj nacionalnoj osnovi, nego u ličnom sukobu između ljubavnika vaše snahe i vas.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Tamo se kuće jednostavno otimala i mislio da otme i moju kuću. Jer mu je ona ostavila jedno ovlaštenje gdje traži da ja prepisem kuću na nju, a on bi posle tu kuću prepisao na sebe.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Čekajte, molim vas, znači vaša snaja je ostavila njemu ovlašćenje da se kuća prepíše na nju, a inače je ona živela u toj kući dok je bila udata za vašeg brata, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste, jeste. Verovatno da je to bila cijena da je izvede iz Bosne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nećete valjda da kažete da nije neko hteo da dozvoli da vaša snaja negde otputuje, pa putovali su desetine hiljada njih i bili je desetine hiljada Muslimana samo u Srbiji izbeglica iz Bosne, a koliko u drugim zemljama. Ko im je branio da idu? Ko je branio vašoj snaji da ide iz Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ta vaša informacija nije tačna.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u svakom slučaju nje sporno da je taj sukob bio lične prirode, a ne na nacionalnoj osnovi, je l' tako, gospodine Hrustanoviću?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Može da se uzme na nacionalnoj osnovi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nije valjda vaša snaha živela s tim Mačkovićem na nacionalnoj osnovi?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Oni su živeli iz ljubavi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Onda, da idemo dalje. Recite mi, molim vas u paragrafu 31 vaše izjave, pominjete izvesnog Vojkana Đurkovića, ako sam dobro zapisao, koji vam je bio nepoznat, ali je počeo da igra važnu ulogu u vašem životu, tako vi kažete.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Vi kažete u paragrafu 35 kako ste Đurkovića vidali u uniformi oficira JNA?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Pa, je l' vi tvrdite da je Đurković bio oficir JNA?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja ne znam da li je on bio oficir, ali je nosio oficirsku uniformu i to uniformu koju su nosili i oficiri JNA.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u vreme kad vi govorite o tom Đurkoviću, je l' bila bilo kakva jedinica JNA u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne znam da li je bila ali, jer nisam imao pristupa da ulazim u garnizon, tada se zvao "Fadil Jahić Španac".

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ali vi u paragrafu 38 izjavljujete kako je kad ste sledeći put otišli kod njega tamo bila njegova paravojska, da su vas oni prepoznali jer je jedan od njegovih policajaca dolazio kod vas kući. Je l' ste tako izjavili?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam, da me zove, da mi prenese poziv da dođem kod Vojkana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je li onda jasno da on nije bio nikakav oficir JNA nego rukovodio nekom paravojskom ili parapolicijom ili pripadnik Vojske Republike Srpske ili policije ili čega? Šta je on bio?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: On je rukovodio sa tom komisijom koja se zvala Komisija za razmenu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ali je nosio uniformu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, dobro, svi su tada nosili uniformu. On je inače iz Bijeljine, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: On je iz jednog sela zvani Balatun, iz, tu je negde neposredno Bijeljina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, u svakom slučaju iz opštine Bijeljina.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Nije iz samog grada nego iz obližnjeg sela?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Vi kažete da je Đurković vršio pritisak na vas da se iselite iz Bijeljine, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja mislim da je to bilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Recite mi da li je taj Đurković i taj drugi što sam ga malopre pomenuo, Mačković, sa kojim ste imali taj sukob, njih dvojica su bili prijatelji, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Pretpostavljam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, bili su?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali da se vratimo samo na Mačkovića, on nije tražio da vi njemu nešto date, nego je vaša snaha ostavila njemu ovlašćenje da se na nju prepíše ta kuća u kojoj je ona živela sa vašim bratom. Ne na njega. Je li tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste, a on bi prepisao to sebi posle.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, to šta bi bilo posle mi ne znamo, samo, ona je ostavila ovlašćenje kod njega, pošto je on bio nevenčani muž posle smrti vašeg brata, da joj vi prepisete kuću u kojoj je ona živela s vašim bratom. A ova su bili prijatelji, pa je li to neki međunacionalni spor ili je reč bila o nekom ličnom odnosu?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Sve je to bilo na nacionalnoj osnovi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dakle, sve je bilo na nacionalnom ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Sve je to bilo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro. Par dana iza toga vas su sa vašom porodicom u prisustvu tog Đurkovića poslali, kako vi kažete, kamionima na teritoriju pod kontrolom Muslimana. Je li tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste. Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A dobro, o svemu tome, kako izjavljujete u svojoj izjavi datoj u Centru bezbednosti u Tuzli obavestio vas je Srbin iz Janje, izvesni Vujadin. Jeste tako izjavili?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam. Da se pričuvam ovog Dragutina.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Izvinite, ko je Dragutin? Mačković ili Đurković?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mačković.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To je taj što je bio nevenčani suprug vaše snahe?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da ga se pričuvam, jer je, naime, pričao Vujadinu kako će me otpremiti na radnu obavezu, a da će nekoga na radnoj obavezi naći da me upuca.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Ali dobro, to je po vašoj izjavi bilo u maju 1994. godine. Je li tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Sve se u 1994. godini i radi.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A jeste li ga vi prijavili lokalnoj policijskoj stanici? Je li tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači, imali ste poverenja da će policija da vas zaštititi. Nisu tada bili Srbi u policijskoj stanici.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mislim da sam tu napravio jednu veliku grešku što sam prijavio. Kadija ti sudi, kadija te tuži.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Onda kažete 30. maja 1994. godine vama su u kuću upala neka, vi kažete vama nepoznata lica, tukli vas i primoravali da napustite kuću.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da. To su sve radili u jednom kontinuitetu da se ja prisilim da napustim Bijeljину, jer sam prvobitno Vojkanu rekao da ja ni mrtav ne idem iz Bijeljine i da nemam namjeru da selim.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je li tačno, da vi ste taj događaj prijavili centru bezbednosti u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tamo su bili Srbi. Je li tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesu.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Tvrdite da vas je policajac uljudno primio, da je profesionalno uzeo vašu izjavu, sastavio zapisnik. Je li tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste mu saopštili da vas je na iseljenje iz kuće primoravao Vojkan Đurković, ili ste mu dali opis lica koja su vas 30. maja zlostavljala u kući?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam spominjao samo rošavog... Da spominjem tamo, policajac ...

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, vi ste dakle dali njemu opis lica koja su vas maltretirala, niste mu pomenuli da vas primorava Đurković da idete iz Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ali preko Đurkovića se sve to odvijalo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi to niste prijavili policajcu u Bijeljini nego ste samo opisali lica koja su vas maltretirala kada su upala u kuću?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja sam dao izjavu kod policije, nije samo u jednoj ili dvije rečenice, nego sam dao izjavu sve kako je teklo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, 22. avgusta 1994. godine Đurković vas je zajedno s vašom porodicom proterao na teritoriju pod kontrolim Muslimana, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: 22. me je pokupio, a tek 24. sam prešao na teritoriju pod kontrolom Armije Republike Bosne i Hercegovine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, ko je bio još u društvu s njim?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ: S Vojkanom?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Bio je jedan policajac sa bijelim opasačima.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To znači saobraćajni policajac, je l' tako? Onda je saobraćajna policija imala bele opasače i uprtače, je l' tako?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne razumijem se u to.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A vi tvrdite da je još 161 lice zajedno s vama napustilo Bijeljину? Da, izvolite.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: 35 nas je pokupljeno 22. I došli smo do fazanerije u Suhom Polju. Drugog dana je došlo tih 161 lice u dva autobusa i tek smo u 16.00, posle pregleda, ovaj, otpremljeni u dva kamiona preko Priboja za Lopare.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, molim vas, iz ovoga što vi kažete, pominjete to 161 lice napustilo, proizilazi da su oni napustili Bijeljину svojom voljom?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: To se kaže, nije niko napustio Bijeljину svojom voljom nego su oni platili visoku cijenu, ovaj, Vojkanu Đurkoviću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: To znači podmićivali su Đurkovića da im omogući da napuste Bijeljину?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Da ne bi tukli kao što su tukli mene, da ne bi tukli i njih, onda su oni davali pare Đurkoviću, kako ko, onda su mogli da ponesu i poneku stvarčicu u torbi, a ja sam izašao samo sa najlon kesicom u koju je mogao da stane jedan unutrašnji veš i jedna košulja, da se samo mogu presvući.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači da vam nisu dozvolili da ponesete stvari sa sobom?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Nikome od nas pokupljenih.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, recite mi iz ovoga što sad govorite, vas niko nije proterao, narotiv, vi kažete da su oni podmićivali da bi mogli da odu. Šta je sad tu, dajte da razjasnimo to, molim vas.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisam ja rekao podmićivali.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Kažete davali novac, navodno ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: To su se oni naređivali sa Vojkanom kol'ko ko para treba da da, pa da se prebaci preko linije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, s obzirom na ovo što ste objasnili o vezi Đurkovića s Mačkovićem, vaše odnose s Mačkovićem, ne čini li vam se, gospodine Hrustanoviću, da je osnov vašeg odlaska sasvim druge prirode, a ne proterivanje?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Recite koje prirode.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Lični sukob ...

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Koji ste imali sa ovim Mačkovićem?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne. Sukob uopšte ne dolazi u obzir.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A recite mi onda, dobro, to je ono šta vi tvrdite, neću da se oko toga s vama prepirem, recite mi je li ovaj Đurković koga pominjete i koji je navodno bio organizator toga proterivanja, je li on pripadao nekoj političkoj organizaciji na području Bijeljine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mislim da je pripadao Srpskom jedinstvu, tako se nekako zvala partija, Arkanova partija.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Molim vas, on nije bio pripadnik ni Vojске Republike Srpske, ni policije, ni bilo šta, on je bio samozvani tu nekakav posrednik, postojala je Komisija za razmenu i njom je rukovodio sasvim drugi čovek, je li tako? Zvanično.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ne, nego on. On je taj zvanični bio.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, o tome postoje podaci, a recite mi, pošto on nije bio pripadnik nikakve ni vojske ni policije, je li to isto važi i za ovog Mačkovića, je li bio Mačković pripadnik bilo kakve vojske ili policije?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mačković ima i u izjavi da nije bio nikakav pripadnik ni jedne formacije, ali je bio u Izvršnom odboru Srpske demokratske stranke.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: A ne čini li vam se, gospodine Hrustanoviću, da ste vi u stvari žrtva neke kriminalne grupe, a ne kampanje Srba iz Bijeljine protiv vas?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisam samo žrtva ja bio nego je bila žrtva, 30.000 stanovnika je Bijeljina imala. Svi su bili istjerani, samo je bilo zadržano pet posto Muslimana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, o tome vi ne svedočite koliko je procenata ostalo Muslimana, pa vama je poznato da i danas veliki broj Muslimana živi i radi u Bijeljini.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Znam ja kako žive i, u Bijeljini tih pet posto što je ostalo, 1.800 do 2.000. Oni se i ne vide. Oni najposle nisu živili ni u svojim kućama nego su živili u pomoćnim zgradama, u mutvacima, podrumima, štalama, garažama.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Je li vi živite u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Ja još ne, nisam vratio imovinu, živim u Tuzli.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, jeste bili skoro u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jesam, tamo sam bio odbornik u prvom sazivu posle Dejtona (Dayton), 1997. godine, 1998. godine.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Bili ste odbornik. Koliko je još bilo Muslimana odbornika u Bijeljini koji su izabrani kada je konačno prestao rat?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Bilo je nas je 12.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Od ukupno koliko odbornika u opštinskoj skupštini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: 60, 20 posto. Inače trebalo nas je biti daleko više.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da li ste tada, pa nadalje smatrali da nema nikakve diskriminacije Muslimana u odnosu na Srbe u Bijeljini?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ : Dok sam bio odbornik?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Da.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Mi smo samo bili ikebane.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Znači niste obavljali svoje funkcije?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Samo smo, rekoh vam, bili ikebane.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, je l' neko vršio pritisak na vas dok ste bili odbornik, kao Muslimana, na bilo kakav način?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nije niko vršio pritisak, ali jednostavno, nije se naše uvažavalo što god smo prijedložili i što smo tražili i što smo imali pravo da tražimo.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: Dobro, a da li ste vi kad se rat završio i kad ste ponovo bili u Bijeljini i kad ste čak bili odbornik u skupštini, da li ste pokrenuli pitanje odgovornosti ovoga Mačkovića i Đurkovića, ako ste smatrali da je to nešto što vam je učinjeno na nezakonit način, kršenjem vaših prava ili bilo šta? Da li ste podneli neke prijave protiv njih?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Nisam, jer nemam kome, a onog momenta kada se steknu uslovi da mogu podneti prijave, rado ću to i podnijeti.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Hvala lepo.

SUDIJA MEJ: Moram da vas prekinem. Jeste li završili?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Da.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospodine Tapuškoviću.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Časne sudije, pokušaću zaista da za nekoliko minuta završim. Ja bih zamolio gospodina Hrustanovića, pošto ste dali dve izjave, ova prva izjava koju ste dali još 1994. godine, u paragrafu 3 konstatuje ono što ste vi izjavili i kaže sledeće na tom mestu, u tom trećem paragrafu: "Moji problemi u Bijeljini započeli su tek u vreme smrti moga brata". Prema ovoj izjavi izlazi da vi lično niste imali nikakvih problema do 23. maja 1993. godine. Tako piše ovde.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: I nisam imao problema. Bio sam sa komšijama jako korektan.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Hvala. A onda ste danas na nečije pitanje, ne znam tačno, otprilike rekli da je došlo mnogo lldžanaca i Krajišnika i da su oni preuzeli mnoge stvari u gradu.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Jeste.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: A možete li objasniti sudijama odakle su oni došli i koliko ih je bilo? To su ljudi koji su napustili negde drugde svoje kuće, da li to znate ili ne?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Broj ne znam. Znam da su zaposjeli ljudi sa strane sve ključne pozicije u Bijeljini.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: Ali odakle su došli, da li to znate, znači iz Krajine i iz Sarajeva?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Obično se pričalo da su Krajišnici.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: I samo još jednu stvar, pošto ste i u sažetku kad ste razgovarali sa tužiocima govorili o tome, da je bilo 40 žrtava u onoj pucnjavi u Bijeljini, a tako ste kazali i u svom iskazu koji ste dali istražiteljima, da li je bio loš prevod, ja se izvinjavam, ali ste rekli danas da je u Bijeljini u martu mesecu stradalo 600 ljudi. Da li sam ja dobro čuo?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: Objasniću vam to. To su sredstva informisanja javila 40 ljudi. Dok smo mi bili u informativnoj blokadi, a to tek posle, kada su informacije mogle, kada smo mogli da se krećemo, pa smo, ovaj, mogli da čujemo šta se dešavalo, ovaj, na terenu, špekuliše se sa cifrom da je 600 Bošnjaka u Bijeljini ubijeno.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ – PITANJE: U martu mesecu te godine?

SVEDOK HRUSTANOVIĆ – ODGOVOR: U martu mesecu te godine.

PRIJATELJ SUDA TAPUŠKOVIĆ: Hvala lepo.

SUDIJA MEJ: Izvolite, gospođo Bajbls.

TUŽILAC BAJBLS: Nemam dodatnih pitanja.

SUDIJA MEJ: Hvala vam. Gospodine Hrustanoviću, time je vaše svedočenje završeno. Hvala vam što ste došli da svedočite na Međunarodni sud. Sada možete da idete.

SVEDOK HRUSTANOVIĆ: Hvala.

SUDIJA MEJ: Rasprava se sada prekida i nastavlja sutra ujutro u 9.00.